

Докжтъ ставаше това диряние подъ Свищовъ, киседжията Кючюкъ Стефанъ и неговий киседжийски конь, като подушиха балканский вѣтръ така и двата се развеселиха щото забравиха Божийтъ свѣтъ и вѣйводската войска. Тѣ дразняха единъ друго, бързо и весело припикаха на дѣсно и на лѣво, по полетата и по ливадитѣ и доприпикаха до храстовитѣ дървета и тростъка, които се зовжтъ вълчата кория. Кючюкъ Стефанъ излѣзе на могилата и се оглѣда наоколо си; изодзадъ се простираше равнината до самий Дунавъ, а по нея овчеритѣ пасяха биволи и овце.

Той поглѣдна къмъ гората и видѣ на една могила двама ѣздачи. Съ око̀то на киседжий той извѣднѣжъ позна въ тѣхъ двама Турци кавалеристи; да надвие на двамата нему съ неговий черенъ конь нѣма да бѣде мъчно. трѣбва да си испита щастieto, за това той е киседжия. Той трѣгна да ги заобиколи по познати нему пѣтечки. Всичката тѣзи околностъ той знаеше по-добрѣ отъ свойтъ джебъ, защото е събиралъ отъ нея за въ свойтъ джебъ панѣкъ въ хубавото киседжийско врѣме, ксгато мурзата царуваше въ България! Бѣше тази мурза баща на киседжиитѣ, кротко, по-бащински, ги поучаваше и гълчеше; мълчеше и съвѣтваше: другъ пѣтъ не се хващай синко, ще си патишь.

Гърцитѣ бияха не за кражба, а за това, че откраднатото не умѣяха добрѣ да скриятъ. Ти си христианинъ, знаешъ закона: Божието Богу, а на мене, твойтъ господаръ, моето. Благодатно врѣме бѣше! людietѣ Божии не ги бѣсяха, и Мокапитѣ по-малко притѣсняваха, за да можтъ тѣ, слѣдъ като си распродадхтъ овнитѣ и конѣтѣ, по-скоро да се завръщатъ у дома си при женитѣ и дѣпната. Всичкитѣ бѣхх доволни, и не се случваше на хайдутитѣ и на киседжиитѣ да се растакатъ като просяци и да си добиватъ хлѣбъ съ бунтъ, както се случи сега на мене.

Стефанъ се прѣдаде па такива размишления и се довѣри напълно на разумността на свойтъ конь. Вра-